

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 178 (XXII) — Nr. 835

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marți, 14 decembrie 2010

SUMAR

	<u>Pagina</u>		<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 1.179 din 30 septembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. IV din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 108/2008 pentru modificarea unor acte normative din domeniul social și ale articolului unic din Legea nr. 267/2009 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 108/2008	2–3	Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 31/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar și ale art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar pentru perioada mai—decembrie 2009	8–9
Decizia nr. 1.230 din 5 octombrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2, art. 6, art. 7, art. 10 și art. 15 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale.....	3–5	Decizia nr. 1.342 din 19 octombrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 6 din Legea nr. 26/1990 privind registrul comerțului	9–11
Decizia nr. 1.322 din 19 octombrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15—19, 21, 24 și 30 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor și ale art. 2 pct. 1 din Legea nr. 61/1991 privind sancționarea faptelor de încălcare a unor norme de conviețuire socială, a ordinii și liniștii publice	6–7	Decizia nr. 1.361 din 21 octombrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 286—288 și art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, ale art. 74, art. 75 și art. 77 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă și ale art. 164 din Codul de procedură civilă	11–14
Decizia nr. 1.335 din 19 octombrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 din		Decizia nr. 1.406 din 2 noiembrie 2010 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție	14–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.179

din 30 septembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. IV din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 108/2008 pentru modificarea unor acte normative din domeniul social și ale articolului unic din Legea nr. 267/2009 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 108/2008

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Patricia Marilena Ionea	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Simona Ricu.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. IV din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 108/2008 pentru modificarea unor acte normative din domeniul social și ale articolului unic din Legea nr. 267/2009 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 108/2008, excepție ridicată de Sindicatul Salariaților Casei Județene de Pensii Caraș-Severin în Dosarul nr. 3.268/115/2008 al Curții de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere ca neîntemeiată a excepției de neconstituționalitate, invocând în acest sens jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 19 noiembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 3.268/115/2008, **Curtea de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. IV din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 108/2008**. Excepția a fost ridicată de Sindicatul Salariaților Casei Județene de Pensii Caraș-Severin cu prilejul soluționării recursului formulat împotriva Sentinței civile nr. 226 din 10 martie 2009, pronunțată de Tribunalul Caraș-Severin în Dosarul nr. 3.268/115/2008, având ca obiect un litigiu privind funcționarii publici.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că dispozițiile de lege criticate sunt neconstituționale, deoarece, pe de o parte, instituie premisele modificării sau încetării raporturilor de serviciu pe baza unor criterii subiective și aleatorii, iar, pe de altă parte, Guvernul nu a precizat motivele care au determinat adoptarea ordonanței de urgență. În susținerea excepției de neconstituționalitate, invocă Decizia Curții Constituționale nr. 1.039/2009.

Curtea de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal consideră că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele de vedere solicitate cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. IV din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 108/2008 pentru modificarea unor acte normative din domeniul social, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 661 din 22 septembrie 2008, precum și ale articolului unic din Legea nr. 267/2009 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 108/2008 pentru modificarea unor acte normative din domeniul social, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 482 din 13 iulie 2009.

Textele de lege criticate au următoarea redactare:

— Art. IV din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 108/2008: „(1) *Începând cu data de 1 noiembrie 2008, în subordinea Ministerului Muncii, Familiei și Egalității de Șanse funcționează Agenția Națională pentru Prestații Sociale, cu un număr de 1.041 de posturi, care se asigură prin reorganizarea direcțiilor de muncă și protecție socială județene și a municipiului București și prin preluarea a 400 de posturi de la Agenția Națională pentru Ocuparea Forței de Muncă.*

(2) *Posturile prevăzute la alin. (1) și, după caz, personalul care ocupă posturile supuse reorganizării se preiau, pe bază de protocol, în care se va stabili structura posturilor redistribuite potrivit prevederilor prezentei ordonanțe de urgență și cheltuielile de personal aferente, pe capitole de cheltuieli, incluzând toate drepturile salariale prevăzute de lege.*

(3) *Prezenta ordonanță de urgență modifică numărul maxim de posturi reglementat prin actele normative în care acesta era prevăzut.”;*

— Articolul unic din Legea nr. 267/2009: „*Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 108 din 18 septembrie 2008 pentru modificarea unor acte normative din domeniul social, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 661 din 22 septembrie 2008.*”

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că prevederile de lege criticate încalcă următoarele dispoziții din Constituție: art. 16 alin. (1) privind egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, art. 41 alin. (1) privind munca și protecția socială a muncii, art. 52 alin. (1) privind dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică și art. 115 alin. (4) și (6) referitoare la condițiile de adoptare ale ordonanței de urgență a Guvernului.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile de lege criticate au mai constituit obiect al controlului de constituționalitate prin prisma aceluiași critici și aceluiași dispoziții din Constituție ca și cele invocate în prezenta cauză. Astfel, prin Decizia nr. 481 din 20 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 383 din 10 iunie 2010, Curtea a respins ca neîntemeiate aceste critici, reținând, în esență, că „prin înființarea Agenției Naționale pentru Prestații Sociale, cu un număr de 1.041 de posturi, care se asigură prin reorganizarea direcțiilor de muncă și protecție socială județene și a municipiului București și prin preluarea a 400 de posturi de la Agenția Națională pentru Ocuparea Forței de Muncă, nu este afectat regimul niciunei instituții fundamentale a statului, ci se reorganizează direcții și agenții aflate în subordinea Ministerului

Muncii, Familiei și Protecției Sociale”. De asemenea, a arătat că dispozițiile criticate din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 108/2008 nu încalcă prevederile art. 41 din Constituție, „deoarece posturile supuse reorganizării și personalul care ocupă aceste posturi se preiau, pe bază de protocol, în care se va stabili structura posturilor redistribuite și cheltuielile de personal aferente, pe capitole de cheltuieli, «incluzând toate drepturile salariale prevăzute de lege»”. Cât privește invocarea Deciziei Curții Constituționale nr. 1.039 din 9 iulie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 582 din 21 august 2009, a reținut că „nu ne aflăm într-o ipoteză similară și, prin urmare, nu se poate aplica același raționament juridic”. În final, Curtea a reținut, pe de-o parte, că dispozițiile de lege criticate nu contravin prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1), deoarece se aplică același tratament juridic tuturor persoanelor prevăzute în ipoteza normei legale, iar, pe de altă parte, că dispozițiile constituționale ale art. 52 alin. (1) nu au relevanță în cauza de față.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să justifice reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale, soluția și considerentele deciziei amintite își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. IV din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 108/2008 pentru modificarea unor acte normative din domeniul social și ale articolului unic din Legea nr. 267/2009 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 108/2008, excepție ridicată de Sindicatul Salariaților Casei Județene de Pensii Caraș-Severin în Dosarul nr. 3.268/115/2008 al Curții de Apel Timișoara — Secția contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 30 septembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Patricia Marilena Ionea

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.230

din 5 octombrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2, art. 6, art. 7, art. 10 și art. 15 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Daniela Ramona Marișiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2, art. 6, art. 7, art. 10 și art. 15 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Trust President” — S.R.L. din Brașov în Dosarul nr. 27.801/197/2009 al Judecătorei Brașov și de Societatea Comercială „Donna M” — S.R.L. din București în

Dosarul nr. 2.452/302/2010 al Judecătorei Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate în dosarele nr. 1.115D/2010 și nr. 928D/2010, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public consideră că sunt îndeplinite condițiile legale pentru conexare.

Curtea, în temeiul prevederilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 1.115D/2010 la Dosarul nr. 928D/2010, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin Încheierea din 2 aprilie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 27.801/197/2009, **Judecătoria Brașov a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întâzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Trust President” — S.R.L. din Brașov.

Prin Încheierea din 21 aprilie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 2.452/302/2010, **Judecătoria Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6, art. 7 și art. 15 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întâzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale**, excepție ridicată de Societatea Comercială „Donna M” — S.R.L. din București.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia arată că dispozițiile criticate contravin prevederilor art. 21 alin. (3) și art. 24 alin. (1) din Constituție, deoarece dau posibilitatea instanței investite cu soluționarea ordonanței de plată să soluționeze cauza doar pe baza susținerilor creditoarei, fără ca debitoarea să poată administra probe în apărare și fără a fi îndeplinită obligația de aflare a adevărului. Cererea creditorului se soluționează numai pe baza actelor aflate la dosarul cauzei, fiind înlăturată posibilitatea debitorului de a-și apăra în mod real interesele.

Judecătoria Brașov arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Și în cazul procedurii somației de plată dreptul la apărare este garantat, astfel încât decizia instanței se fondează în egală măsură pe probele administrate de reclamantul creditor, cât și pe cele administrate de către părât. Caracterul urgent al procedurii reglementate de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 are menirea de a asigura valorificarea rapidă în instanță a creanțelor certe, lichide și exigibile deținute în materie comercială, dar fără a aduce atingere drepturilor procesuale ale părților.

Judecătoria Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă arată că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului

și Avocatului Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

În ceea ce privește sesizarea Curții Constituționale în Dosarul nr. 27.801/197/2009 al Judecătorei Brașov, deși în încheierea de sesizare instanța de judecată face referire doar la art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007, din motivarea excepției de neconstituționalitate reiese că autorul acesteia se referă la dispozițiile art. 2, art. 7 și art. 10 din ordonanță. Astfel, având în vedere cele două dosare aflate pe rolul instanței de contencios constituțional, rezultă că obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 2, art. 6, art. 7, art. 10 și art. 15 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întâzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 738 din 31 octombrie 2007, cu următorul conținut:

— Art. 2: „(1) Prezenta ordonanță de urgență se aplică creanțelor certe, lichide și exigibile ce reprezintă obligații de plată a unor sume de bani care rezultă din contracte comerciale.

(2) Nu sunt incluse în sfera de aplicare a prezentei ordonanțe de urgență:

a) creanțele înscrise la masa credală în cadrul unei proceduri de insolvență;

b) contractele încheiate între comercianți și consumatori.”;

— Art. 6: „(1) Cererea introdusă potrivit prevederilor art. 5 cuprinde:

a) numele și domiciliul sau, după caz, denumirea și sediul creditorului;

b) numele și domiciliul debitorului persoană fizică, iar în cazul debitorului persoană juridică, denumirea și sediul, precum și, după caz, numărul certificatului de înmatriculare în registrul comerțului, codul fiscal și contul bancar;

c) suma ce face obiectul creanței, temeiul de fapt și de drept al obligațiilor de plată, perioada la care se referă acestea, termenul la care trebuia făcută plata și orice element necesar pentru determinarea datoriei;

d) semnătura creditorului.

(2) La cerere se anexează înscrisurile ce atestă cuantumul sumei datorate și orice alte înscrisuri doveditoare ale acesteia.

(3) Cererea și actele anexate la aceasta se depun în copie în atâtea exemplare câte părți sunt, plus unul pentru instanță.”;

— Art. 7: „(1) Pentru soluționarea cererii, judecătorul dispune citarea părților, potrivit dispozițiilor Codului de procedură civilă referitoare la pricinile urgente, pentru explicații și lămuriri, precum și pentru a stăruii în efectuarea plății sumei datorate de debitor ori pentru a se ajunge la o înțelegere a părților asupra modalităților de plată. Citația va fi înmănată părții cu 3 zile înaintea termenului de judecată.

(2) Când creditorul învederează că, deși a făcut tot ce i-a stat în putință, nu a izbutit să afle domiciliul sau sediul părâtului,

președintele instanței va dispune citarea acestuia prin publicitate. Afișarea, precum și publicarea citației în Monitorul Oficial al României, Partea a III-a, sau într-un ziar de largă circulație se fac cu 5 zile înainte de data fixată pentru judecată.

(3) La citația pentru debitor se vor anexa, în copie, cererea creditorului și actele depuse de acesta în dovedirea pretențiilor.

(4) În citație se va preciza că până cel mai târziu în ziua fixată pentru înfățișare, debitorul este obligat să depună întâmpinare, sub sancțiunea decăderii din dreptul de a mai propune probe și de a invoca excepții, în afara celor de ordine publică. În cazul nedepunerii întâmpinării, instanța poate considera aceasta ca o recunoaștere a pretențiilor creditorului.”;

— Art. 10: „(1) În cazul în care, ca urmare a verificării cererii pe baza înscrisurilor depuse, a declarațiilor părților, precum și a celorlalte probe administrate, constată că cererea este întemeiată, instanța emite o ordonanță de plată, în care se precizează suma și termenul de plată.

(2) Dacă debitorul recunoaște o parte a pretențiilor creditorului, instanța emite o ordonanță de plată parțială pentru suma ce corespunde părții necontestate a creanței, stabilind termenul de plată.

(3) Termenul de plată nu va fi mai mic de 10 zile și nici nu va depăși 30 de zile de la data comunicării ordonanței de plată. Judecătorul nu va putea stabili alt termen de plată decât dacă părțile se înțeleg în acest sens.

(4) Ordonanța de plată se va comunica fiecărei părți de îndată, potrivit prevederilor Codului de procedură civilă.”;

— Art. 15: „Cererea pentru emiterea ordonanței de plată prevăzute la art. 12 alin. (1) se timbrează potrivit dispozițiilor art. 3 lit. o¹) din Legea nr. 146/1997 privind taxele judiciare de timbru, cu modificările și completările ulterioare.”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale sunt invocate prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea în drepturi, art. 21 alin. (1), (2) și (3) referitoare la accesul liber la justiție și art. 24 referitoare la dreptul la apărare. De asemenea, sunt invocate și prevederile art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Examinând excepția de neconstituționalitate, se constată că asupra constituționalității dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 119/2007 Curtea s-a pronunțat în repetate rânduri, exemplu fiind Decizia nr. 1.129 din 10 septembrie 2009,

publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 716 din 23 octombrie 2009, Decizia nr. 1.001 din 7 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 774 din 18 noiembrie 2008, sau Decizia nr. 1.116 din 16 octombrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 776 din 19 noiembrie 2008. Cu acele prilejuri, Curtea a constatat că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 a fost adoptată pentru a stabili măsuri pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată asumate prin contracte comerciale și pentru stabilirea unei proceduri simplificate de soluționare a acțiunilor în justiție având ca obiect asemenea obligații.

Prevederile de lege criticate sunt în sensul aplicării principiului rolului activ al judecătorului, care, la soluționarea pricinilor în primă instanță, are obligația de a încerca împăcarea părților. Împrejurarea că, potrivit art. 7 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007, judecătorul citează părțile pentru explicații și lămuriri și stăruie în efectuarea plății sumei datorate înseamnă că hotărârea se va pronunța numai după ce judecătorul va analiza toate probele aflate la dosar, inclusiv pe cele propuse de debitor. Mai mult, art. 2 din ordonanță prevede că procedura reglementată de acest act normativ vizează exclusiv creanțele certe, lichide și exigibile ce reprezintă obligații de plată a unor sume de bani care rezultă din contracte comerciale, iar art. 10 dispune că ordonanța de plată se va emite numai în urma verificării cererii pe baza înscrisurilor depuse potrivit art. 6 alin. (2), a declarațiilor părților, precum și a celorlalte probe administrate, instanța constatând că cererea este întemeiată.

Pe de altă parte, dispozițiile art. 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 dau posibilitatea contestării de către debitor a ordonanței de plată și reglementează procedura pentru exercitarea căii de atac. Așa fiind, se constată că prevederile din ordonanță criticate de autoarea excepției nu numai că nu încalcă dispozițiile constituționale și convenționale invocate, ci, dimpotrivă, dau expresie acestora.

Întrucât nu au apărut împrejurări noi, care să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale în această materie, soluția adoptată în precedent, precum și considerentele pe care aceasta se întemeiază își mențin valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2, art. 6, art. 7, art. 10 și art. 15 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 119/2007 privind măsurile pentru combaterea întârzierii executării obligațiilor de plată rezultate din contracte comerciale, excepție ridicată de Societatea Comercială „Trust President” — S.R.L. din Brașov în Dosarul nr. 27.801/197/2009 al Judecătoriei Brașov și de Societatea Comercială „Donna M” — S.R.L. din București în Dosarul nr. 2.452/302/2010 al Judecătoriei Sectorului 5 București — Secția a II-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 5 octombrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.322

din 19 octombrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15—19, 21, 24 și 30 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor și ale art. 2 pct. 1 din Legea nr. 61/1991 privind sancționarea faptelor de încălcare a unor norme de conviețuire socială, a ordinii și liniștii publice

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15—19, 21, 24 și 30 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor și ale art. 2 pct. 1 din Legea nr. 61/1991 privind sancționarea faptelor de încălcare a unor norme de conviețuire socială, a ordinii și liniștii publice, excepție ridicată de Andrei Grosu în Dosarul nr. 4.602/325/2009 al Judecătoriei Timișoara și de Lucian Matei în Dosarul nr. 2.558/306/2008 al Tribunalului Sibiu — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere că excepțiile de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 230D/2010 și nr. 297D/2010 au obiect parțial identic, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Reprezentantul Ministerului Public nu se opune conexării cauzelor.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 297D/2010 la Dosarul nr. 230D/2010, care este primul înregistrat.

Cauza este în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând în acest sens jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin Încheierea din 12 ianuarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 4.602/325/2009, **Judecătoria Timișoara a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15, 21, 24 și 30 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor.**

Excepția a fost ridicată de Andrei Grosu cu ocazia soluționării unei cauze de contencios administrativ având ca obiect acțiunea în anularea unui proces-verbal de constatare și sancționare a unei contravenții.

Prin Încheierea din 11 iunie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 2.558/306/2008, **Tribunalul Sibiu — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15—19, 21, 24 și 30 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor și art. 2 pct. 1 din Legea nr. 61/1991 privind**

sancționarea faptelor de încălcare a unor norme de conviețuire socială, a ordinii și liniștii publice.

Excepția a fost ridicată de Lucian Matei cu ocazia soluționării unei cauze de contencios administrativ având ca obiect acțiunea în anularea unui proces-verbal de constatare și sancționare a unei contravenții.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin că textele de lege criticate încalcă egalitatea în drepturi, accesul liber la justiție, dreptul la un proces echitabil, prezumția de nevinovăție și dreptul la apărare, întrucât sarcina probei în cazul plângerii formulate împotriva procesului-verbal de constatare a contravenției revine contravenientului, iar nu organului care i-a aplicat sancțiunea. Autorul Lucian Matei critică și faptul că dispozițiile de lege atacate, deși nu lasă la aprecierea organului constator conținutul procesului-verbal, nu stabilesc nicio sancțiune în cazul neîndeplinirii respectivei obligații. Totodată, menționează că prevederile art. 2 pct. 1 din Legea nr. 61/1991 au constituit temeiul legal pentru întocmirea procesului-verbal contestat.

Judecătoria Timișoara și Tribunalul Sibiu — Secția comercială și de contencios administrativ apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 15—19, 21, 24 și 30 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare. Textele art. 15—19 fac parte din capitolul II al ordonanței, intitulat „*Constatarea contravenției*”, și reglementează aspecte procedurale referitoare la stabilirea contravenției, conținutul procesului-verbal de contravenție și condițiile de întocmire a acestuia. Dispozițiile art. 21, 24 și 30 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 fac parte din capitolul III al acestui act normativ, intitulat „*Aplicarea sancțiunilor contravenționale*”, și reglementează aspecte procedurale referitoare la cuprinsul procesului-verbal de contravenție și la modalitatea de aplicare a sancțiunii de către agentul constator.

De asemenea, obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie și prevederile art. 2 pct. 1 din Legea nr. 61/1991

pentru sancționarea faptelor de încălcare a unor norme de conviețuire socială, a ordinii și liniștii publice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 387 din 18 august 2000, având următorul cuprins: „*Constituie contravenție săvârșirea oricăreia dintre următoarele fapte, dacă nu sunt considerate infracțiuni: 1) săvârșirea în public de fapte, acte sau gesturi, obscene, proferarea de injurii, expresii jignitoare sau vulgare, amenințări cu acte de violență împotriva persoanelor sau bunurilor acestora, de natură să tulbure ordinea și liniștea publică sau să provoace indignarea cetățenilor ori să lezeze demnitatea și onoarea acestora sau a instituțiilor publice;*”.

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorii excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (5) privind obligația respectării Constituției, a supremației sale și a legilor, ale art. 16 alin. (1) și (2) referitoare la principiul egalității în drepturi, ale art. 21 privind accesul liber la justiție, ale art. 23 alin. (11) referitoare la prezumția de nevinovăție, ale art. 24 privind dreptul la apărare, ale art. 124 referitoare la înfăptuirea justiției și ale art. 126 privind instanțele judecătorești, precum și a prevederilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 10 din Declarația Universală a Drepturilor Omului cu privire la dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că prevederile de lege criticate au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin raportare la aceleași dispoziții din Constituție, din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și din Declarația Universală a Drepturilor Omului, invocate și în prezenta cauză, și față de critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 520 din 8 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 403 din 29 mai 2008, Curtea a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15—19 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, statuând că textele de lege criticate nu instituie privilegii sau discriminări, deoarece atât conținutul procesului-verbal de contravenție, cât și condițiile de întocmire a acestuia sunt reglementate fără nicio discriminare pentru toate persoanele care au săvârșit contravenții. În legătură cu invocarea în susținerea excepției a dispozițiilor art. 21 și 24 din Constituție, Curtea a reținut că și această critică este nefondată, întrucât, potrivit art. 34 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, instanța competentă să soluționeze plângerea verifică dacă aceasta a fost introdusă în termen, îl ascultă pe cel care a făcut-o și pe celelalte persoane citate, între care, potrivit art. 33 din ordonanță, și organul care a aplicat sancțiunea, administrează orice alte probe prevăzute de lege, necesare în vederea verificării legalității și temeiniciei procesului-verbal, și hotărăște asupra sancțiunii, despăgubirii

stabilite, precum și asupra măsurii confiscării. Dispozițiile alin. (2) al art. 34 din ordonanță prevăd că hotărârea judecătorească prin care s-a soluționat plângerea poate fi atacată cu recurs, fără ca motivarea acestuia să fie obligatorie. De asemenea, pe tot parcursul soluționării plângerii îndreptate împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției, atât la instanța de fond, cât și în recurs, contravenientul poate să își exercite fără nicio restricție dreptul la apărare. Totodată, utilizarea de către legiuitor a noțiunii de „contravenient” nu are semnificația înfrângerii prezumției de nevinovăție consacrate de art. 23 alin. (11) din Constituție. De asemenea, din procedura de soluționare a plângerii împotriva procesului-verbal de stabilire și sancționare a contravenției nu rezultă răsturnarea sarcinii probei, ci, mai degrabă, exercitarea dreptului la apărare.

Prin Decizia nr. 69 din 15 ianuarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 135 din 4 martie 2009, Curtea a statuat că dispozițiile art. 15, 21, 24 și 30 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 nu încalcă nici prezumția de nevinovăție, deoarece instanța competentă să soluționeze plângerea îndreptată împotriva procesului-verbal de constatare și sancționare a contravenției este obligată să urmeze anumite reguli procedurale, în virtutea cărora sarcina probei aparține celui care afirmă ceva în instanță, iar nu celui care a întocmit procesul-verbal de contravenție.

În ceea ce privește dispozițiile art. 2 pct. 1 din Legea nr. 61/1991, Curtea, respingând excepția de neconstituționalitate, a reținut, prin Decizia nr. 750 din 24 iunie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 557 din 23 iulie 2008, că dispozițiile de lege criticate se aplică tuturor persoanelor aflate în ipoteza normei și nu afectează în niciun fel dreptul la un proces echitabil, consacrat atât de art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, cât și de art. 10 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, deoarece nu instituie nicio măsură menită să lezeze dreptul unei persoane de a fi ascultată în mod echitabil și public de un tribunal independent și imparțial care va hotărî asupra drepturilor sale. În plus, art. 9 din Legea nr. 61/1991 prevede *in terminis* dreptul de a formula la judecătoria plângere împotriva procesului-verbal de constatare a contravențiilor.

În același sens este și Decizia nr. 139 din 25 februarie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 245 din 16 aprilie 2010, prin care Curtea Constituțională a respins ca neîntemeiată o excepție de neconstituționalitate identică.

Întrucât nu au apărut elemente noi, de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 15—19, 21, 24 și 30 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor și ale art. 2 pct. 1 din Legea nr. 61/1991 privind sancționarea faptelor de încălcare a unor norme de conviețuire socială, a ordinii și liniștii publice, excepție ridicată de Andrei Grosu în Dosarul nr. 4.602/325/2009 al Judecătoriei Timișoara și de Lucian Matei în Dosarul nr. 2.558/306/2008 al Tribunalului Sibiu — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 octombrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.335

din 19 octombrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 31/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar și ale art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar pentru perioada mai—decembrie 2009

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroi	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Cristina Toma	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 31/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar și ale art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar pentru perioada mai—decembrie 2009, excepție ridicată de Sindicatul Învățământului Preuniversitar Satu Mare în Dosarul nr. 2.692/83/2009 al Curții de Apel Oradea — Secția civilă mixtă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 20 ianuarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 2.692/83/2009, **Curtea de Apel Oradea — Secția civilă mixtă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 31/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar și ale art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar pentru perioada mai—decembrie 2009**, excepție ridicată de Sindicatul Învățământului Preuniversitar Satu Mare într-o cauză având ca obiect drepturi bănești.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că ordonanțele de urgență criticate reprezintă acte adoptate împotriva voinței Parlamentului, emise fără consultarea Consiliului Economic și Social. Se arată că nu este motivată urgența adoptării acestor ordonanțe, precum și că nu este precizată situația extraordinară a cărei reglementare nu poate fi amânată. Autorul consideră că ordonanțele de urgență ale Guvernului nr. 31/2009 și nr. 41/2009 au adus modificări Ordonanței Guvernului nr. 15/2008 în mod arbitrar, fără a ține cont de prevederile Legii nr. 221/2008, prin care a fost aprobată această ordonanță.

Curtea de Apel Oradea — Secția civilă mixtă apreciază că excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 31/2009 și art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009 este întemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată este inadmisibilă.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă prevederile art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 31/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 211 din 1 aprilie 2009, precum și ale art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar pentru perioada mai—decembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 286 din 30 aprilie 2009, având următorul conținut:

— Art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 31/2009: „*Alineatul (1) al articolului 1¹ din Ordonanța Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 și în anul 2009 personalului din învățământ, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 82 din 30 ianuarie 2008, aprobată cu modificări prin Legea nr. 221/2008, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:*

1. După litera a) se introduce o nouă literă, litera a¹), cu următorul cuprins:

«a¹) pentru perioada 1—30 aprilie 2009, coeficienții de multiplicare și valorile coeficientului de multiplicare 1,000 sunt prevăzuți pentru toate funcțiile didactice și didactice auxiliare în anexele nr. 1.1a, 1.2a, 2a și 3a;».

2. Litera b) se modifică și va avea următorul cuprins:

«b) pentru perioada 1 mai — 31 august 2009 se va acorda o treime din creșterea salariilor de bază obținute prin aplicarea coeficienților de multiplicare și a valorilor coeficientului de

multiplicare 1,000 prevăzuți pentru toate funcțiile didactice și didactice auxiliare în anexele nr. 1.1b, 1.2b, 2b și 3b;».;

— Art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009: „Ordonanța Guvernului nr. 15/2008 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2008 și în anul 2009 personalului din învățământ, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 82 din 1 februarie 2008, aprobată cu modificări prin Legea nr. 221/2008, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. La articolul 11 alineatul (1), litera a¹) va avea următorul cuprins:

«a¹) pentru perioada 1 mai — 31 decembrie 2009, coeficienții de multiplicare și valorile coeficientului de multiplicare 1,000 sunt prevăzuți pentru toate funcțiile didactice și didactice auxiliare în anexele nr. 1.1a, 1.2a, 2a și 3a;».

2. La articolul 11 alineatul (1), literele b) și c) se abrogă.

3. Anexele nr. 1.1b, 1.2b, 2b și 3b se abrogă.”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (4) și (5) privind statul român, art. 41 alin. (2) referitor la muncă și protecția socială a muncii, art. 47 alin. (1) privind nivelul de trai, art. 61 alin. (1) referitor la rolul Parlamentului, art. 102 alin. (1) și (2) privind rolul și structura Guvernului, art. 115 alin. (4) și (6) referitor la delegarea legislativă și art. 141 privind Consiliul Economic și Social.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 31/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar și ale art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 41/2009 privind unele măsuri în domeniul salarizării personalului din sectorul bugetar pentru perioada mai—decembrie 2009, excepție ridicată de Sindicatul Învățământului Preuniversitar Satu Mare în Dosarul nr. 2.692/83/2009 al Curții de Apel Oradea — Secția civilă mixtă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 octombrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Cristina Toma

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.342

din 19 octombrie 2010

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 6 din Legea nr. 26/1990
privind registrul comerțului**

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 6 din Legea nr. 26/1990 privind registrul comerțului, excepție ridicată de Alexandru Ionescu în Dosarul nr. 69/1.259/2010 al Tribunalului Comercial Argeș, care formează obiectul Dosarului nr. 856D/2010 al Curții Constituționale.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 857D/2010, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a aceluiași prevederi legale, ridicată de Societatea Comercială „Financiar Urban” — S.R.L. din Pitești în Dosarul nr. 121/1.259/2010 al Tribunalului Comercial Argeș.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, văzând identitatea de obiect al cauzelor menționate, pune în discuție problema conexării lor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu propunerea de conexare a acestor cauze.

Curtea, în temeiul art. 14 și al art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea Dosarului nr. 857D/2010 la Dosarul nr. 856D/2010, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Acesta pune concluzii de respingere a excepției ca neîntemeiată, apreciind că nu se justifică reconsiderarea jurisprudenței în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin încheierile din 15 martie 2010, pronunțate în dosarele nr. 69/1.259/2010 și nr. 121/1.259/2010, **Tribunalul Comercial Argeș a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 6 din Legea nr. 26/1990 privind registrul comerțului.** Excepția a fost ridicată de Alexandru Ionescu și, respectiv, de Societatea Comercială „Financiar Urban” — S.R.L. din Pitești în soluționarea unor cauze comerciale.

În motivările excepției de neconstituționalitate, având un conținut identic, se susține că textul de lege criticat creează un „dezechilibru între petenții care depun cereri la oficiul registrului comerțului și acționarii, administratorii sau ceilalți reprezentanți legali ai societăților comerciale vizate de cererile petenților, în sensul că, printr-o simplă cerere adresată de o terță persoană, se pot înscrie în registrul comerțului fapte sau acte nelegale, abuzive, care să afecteze în mod grav și iremediabil o societate comercială”, autorii excepției apreciind că legea îi favorizează pe acești terți. Mai arată că se nesocotește dreptul la un proces echitabil și dreptul la apărare, întrucât, prin modul de soluționare a cererilor de către judecătorii delegați ai oficiului registrului comerțului, fără citarea acționarilor, a administratorilor sau a celorlalți reprezentanți legali ai societăților comerciale vizate de cererile petenților, aceștia sunt puși în imposibilitatea de a participa la judecată și nu pot lua cunoștință de actele depuse de terțele persoane. De asemenea, se susține că, prin procedura înregistrării în registrul comerțului a actelor depuse de petenți numai în baza hotărârii judecătorului delegat, fără a da posibilitatea reprezentanților societăților comerciale vizate „de a interveni la timp pentru stoparea unor acte frauduloase și păguboase”, se încalcă dreptul de proprietate privată, libertatea comerțului, dreptul la protecția concurenței loiale și „dreptul la un cadru favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție”.

Tribunalul Comercial Argeș consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, precizând că, în urma edictării Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 116/2009 pentru instituirea unor măsuri privind activitatea de înregistrare în registrul comerțului, judecătorul delegat nu își mai desfășoară activitatea la registrul comerțului.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului

Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. 6 din Legea nr. 26/1990 privind registrul comerțului, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 49 din 4 februarie 1998, astfel cum au fost modificate și completate prin art. VIII pct. 3 titlul II cartea II din Legea nr. 161/2003 privind unele măsuri pentru asigurarea transparenței în exercitarea demnităților publice, a funcțiilor publice și în mediul de afaceri, prevenirea și sancționarea corupției. Textul de lege criticat are următorul cuprins:

— Art. 6: „(1) *Înregistrările în registrul comerțului se fac pe baza unei încheieri a judecătorului delegat sau, după caz, a unei hotărâri judecătorești irevocabile, în afară de cazurile în care legea prevede altfel.*

(1) *Judecătorul delegat întâi sesizat spre a dispune înregistrarea în registrul comerțului a mențiunilor privind fuziunea, divizarea sau schimbarea sediului social al unei persoane juridice în alt județ se va pronunța, prin aceeași încheiere, și asupra înmatriculării persoanelor juridice astfel înființate, radiatorii celor care își încetează existența ori înregistrării în registrul comerțului a modificării actelor constitutive ale persoanelor juridice care dobândesc o parte din patrimoniul persoanei juridice divizate, după caz, precum și asupra înmatriculării și radiatorii persoanelor juridice care își schimbă sediul social în alt județ.*

(2) *Încheierile judecătorului delegat privitoare la înmatriculare sau la orice alte înregistrări în registrul comerțului sunt executorii de drept și sunt supuse numai recursului.*

(3) *Termenul de recurs este de 15 zile și curge de la data pronunțării încheierii pentru părți și de la data publicării încheierii sau a actului modificator al actului constitutiv în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a, pentru orice alte persoane interesate.*

(4) *Recursul se depune și se menționează în registrul comerțului unde s-a făcut înregistrarea. În termen de 3 zile de la data depunerii, oficiul registrului comerțului înaintează recursul curții de apel în a cărei rază teritorială se află domiciliul sau sediul comerciantului, iar în cazul sucursalelor înființate în alt județ, la curtea de apel în a cărei rază teritorială se află sediul sucursalei.*

(5) *Motivele recursului se pot depune la instanță, cu cel puțin două zile înaintea termenului de judecată.*

(6) *În cazul aditerii recursului, decizia instanței de recurs va fi menționată în registrul comerțului.”*

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, textul de lege criticat contravine următoarelor dispoziții din Legea fundamentală: art. 16 alin. (1) care consacră principiul egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, art. 21 alin. (1)—(3) care instituie dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, art. 24 privind dreptul la apărare, art. 44 care garantează dreptul de proprietate privată, art. 45 referitor la libertatea economică, art. 124 privind

înfăptuirea justiției și art. 135 care statuează cu privire la economia României.

Examinând excepția de neconstituționalitate, mai întâi sub aspectul admisibilității acesteia, Curtea observă că art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 116/2009 pentru instituirea unor măsuri privind activitatea de înregistrare în registrul comerțului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 926 din 30 decembrie 2009, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 84/2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 323 din 17 mai 2010, astfel cum a fost modificat prin articolul unic al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 85/2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 654 din 22 septembrie 2010, prevede următoarele: „[...] competența de soluționare a cererilor de înregistrare în registrul comerțului și, după caz, a altor cereri aflate în competența de soluționare a judecătorului delegat aparține, până la reglementarea activității de înregistrare în registrul comerțului efectuată de registratori comerciali, directorului oficiului registrului comerțului de pe lângă tribunal și/sau persoanei ori persoanelor desemnate de către directorul general al Oficiului Național al Registrului Comerțului”.

Așadar, în momentul de față, atribuțiile judecătorului delegat au fost preluate de directorul oficiului registrului comerțului, fără ca instituția judecătorului delegat să fi fost, expres sau implicit, desființată. Din textul legal menționat se înțelege că doar în mod temporar competențele judecătorului delegat au fost preluate de către directorul oficiului registrului comerțului, urmând ca, în viitor, potrivit art. 12 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 116/2009, activitatea de înregistrare în registrul

comerțului să fie efectuată de registratorii comerciali. Însă, până în momentul de față, nu a fost adoptată o astfel de reglementare legală. Prin urmare, prevederile legale referitoare la competențele judecătorului delegat sunt în vigoare, aplicarea acestora fiind doar suspendată.

În aceste condiții, Curtea constată că este competentă să se pronunțe asupra constituționalității dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 26/1990. Analizând criticile de neconstituționalitate formulate, instanța de contencios constituțional observă că s-a mai pronunțat, dintr-o perspectivă similară și prin raportare la același prevederi din Legea fundamentală. În acest sens sunt, de exemplu, Decizia nr. 1.339 din 22 octombrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 871 din 14 decembrie 2009, și Decizia nr. 861 din 24 iunie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 582 din 17 august 2010, prin care Curtea a statuat că, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, este atributul exclusiv al legiuitorului să reglementeze procedura de judecată, atâta vreme cât își subordonează acest demers regulilor și principiilor constituționale. Curtea reține că prevederile de lege criticate sunt norme procedurale care reglementează aspecte referitoare la funcționarea societăților comerciale în condiții de legalitate și care nu conțin dispoziții de natură să îngreudească dreptul de liber acces la justiție ori dreptul de a beneficia de un proces echitabil.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine reconsiderarea acestei jurisprudențe, soluția și considerentele deciziilor menționate își mențin valabilitatea și în cauza de față.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 26/1990 privind registrul comerțului, excepție ridicată de Alexandru Ionescu și de Societatea Comercială „Financiar Urban” — S.R.L. din Pitești în Dosarul nr. 69/1.259/2010 și, respectiv, în Dosarul nr. 121/1.259/2010 ale Tribunalului Comercial Argeș.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 19 octombrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,

Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.361

din 21 octombrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 286—288 și art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, ale art. 74, art. 75 și art. 77 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă și ale art. 164 din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Fabian Niculae	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Carmen-Cătălina Gliga.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor prevederilor art. 286—288 și art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, ale art. 74, art. 75 și art. 77 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă și ale art. 164 din Codul de procedură

civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. în Dosarul nr. 444/40/2009 al Tribunalului Botoșani — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului nr. 2.185D/2010 al Curții Constituționale.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în dosarele nr. 2.335D/2010, nr. 2.416D/2010, nr. 2.856D/2010, nr. 2.874D/2010, nr. 2.944D/2010, nr. 3.140D—3.149D/2010 și nr. 3.580D/2010.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită. Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor nr. 2.335D/2010, nr. 2.416D/2010, nr. 2.856D/2010, nr. 2.874D/2010, nr. 2.944D/2010, nr. 3.140D—3.149D/2010 și nr. 3.580D/2010 la Dosarul nr. 2.185D/2010, având în vedere că acestea au un obiect parțial identic.

Reprezentantul Ministerului Public arată că este de acord cu conexarea cauzelor.

Curtea, în temeiul dispozițiilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 2.335D/2010, nr. 2.416D/2010, nr. 2.856D/2010, nr. 2.874D/2010, nr. 2.944D/2010, nr. 3.140D—3.149D/2010 și nr. 3.580D/2010 la Dosarul nr. 2.185D/2010, care este primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin Încheierea din 26 mai 2010, pronunțată în Dosarul nr. 444/40/2009, **Tribunalul Botoșani — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 286—288 și art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, ale art. 74, art. 75 și art. 77 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă și ale art. 164 din Codul de procedură civilă.**

Prin încheierile din 15 februarie 2010, pronunțate în dosarele nr. 2.256/30/2009 și nr. 8.360/30/2008, **Tribunalul Timiș — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.**

Prin încheierile din 15 aprilie 2009, pronunțate în dosarele nr. 7.402/110/2008, nr. 7.401/110/2008, nr. 511/110/2009, nr. 519/110/2009, nr. 6.464/110/2008, nr. 7.152/110/2008, nr. 7.400/110/2008, nr. 7.393/110/2008, nr. 6.465/110/2008 și nr. 6.469/110/2008, **Tribunalul Bacău — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.**

Prin Încheierea din 28 ianuarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 6.514/97/2008, **Tribunalul Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii.**

Prin Încheierea din 15 ianuarie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 11.396/118/2008, **Tribunalul Constanța — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 286—288 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, ale art. 74, art. 75 și art. 77 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă și ale art. 164 din Codul de procedură civilă.**

Prin încheierile din 8 martie 2010, pronunțate în dosarele nr. 6.092/105/2008 și nr. 994/105/2009, **Tribunalul Prahova — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de**

neconstituționalitate a prevederilor art. 286—288 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, ale art. 74, art. 75 și art. 77 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Rafiserv Petrobrazzi” — S.A., prin lichidator judiciar Extrem Insolv I.P.U.R.L.

Excepția a fost invocată de Societatea Comercială O.M.V. Petrom — S.A. și de Societatea Comercială „Rafiserv Petrobrazzi” — S.A., prin lichidator judiciar Extrem Insolv I.P.U.R.L., în dosare având ca obiect pretenții.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii susțin, în esență, că dispozițiile legale atacate sunt de un formalism excesiv, de natură să afecteze grav efectivitatea exercitării drepturilor recunoscute de lege atât pentru angajat, cât și pentru angajator și să restrângă nejustificat dreptul la apărare al angajatorului, care este pus într-o situație de dezechilibru față de angajatul care are calitatea de reclamant. Autorii excepției invocă faptul că intervalul de timp dintre data primirii citației și data termenului de judecată este prea scurt pentru ca un angajator să își exercite dreptul la apărare și să se achite de sarcina probei care îi revine. De asemenea, faptul că prevederile art. 164 din Codul de procedură civilă lasă la apreciere instanței posibilitatea conexării cauzelor și nu obligă la luarea unei astfel de măsuri, ceea ce ar conduce la o economie de timp și de cheltuieli, precum și la o judecată unitară, este de natură să aducă atingere dreptului la apărare.

Astfel, dispozițiile legale atacate încalcă, în opinia autorilor, și principiul efectivității juridice.

De asemenea, se mai susține că obligarea angajatorului de a suporta nelimitat întreaga sarcină a probei vine în contradicție cu normele constituționale ce configurează alcătuirea sistemului judiciar bazat pe egalitate de tratament, imparțialitate și echitate procesuală, determinându-l să realizeze o probațiune diabolică, mai mult decât împovărătoare, cu consecința suportării efectelor administrării unor probe speciale în interesul adversarilor procesuali, cum ar fi, cu titlu de exemplu, expertizele, care în cazul unor coparticipanți procesuali ajung la costuri uriașe, suportate de angajator.

În ceea ce privește prevederile art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Codul muncii, autorii excepției de neconstituționalitate susțin, în esență, că, aceste dispoziții, care stipulează că orice prevedere contrară acestui act normativ se abrogă, încalcă dispozițiile art. 1 alin. (4) și (5), art. 73 alin. (3) lit. p) și art. 79 alin. (1) din Constituție, precum și prevederilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Astfel, consideră că textul de lege criticat, prin formularea sa imprecisă, poate ridica dificultăți de interpretare și aplicare a legii. În acest sens, autorii fac referire la normele procedurale aplicabile în spețele care au ca obiect conflicte de muncă, arătând că art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Codul muncii nu este în măsură să clarifice care dintre acestea urmează să se aplice. Astfel, arată că prevederile art. 72 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă sunt diferite de cele ale art. 284 din Codul muncii, care reglementează aceeași materie, respectiv instanța competentă să soluționeze aceste conflicte. Cu toate că, din perspectiva principiilor de aplicare a legii în timp, în speță ar trebui să fie incidente reglementările mai noi, respectiv cele ale Codului muncii, caracterul special pe care îl are Legea nr. 168/1999 față de dreptul comun în materie, reglementat de Codul muncii, poate conduce la o concluzie contrară, potrivit căreia incidente ar fi dispozițiile legii speciale. Toate aceste argumente sprijină concluzia pe care autorii excepției o consideră esențială pentru motivarea lor, anume că prevederile art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Codul muncii încalcă principiul efectivității juridice, consacrat de Curtea Europeană a Drepturilor Omului. Acest principiu presupune că legiuitorul are obligația de a asigura adoptarea unor dispoziții legale eficiente care să fie coerente

(Hotărârea *Unedic contra Franței* din 18 decembrie 2008), să evite paralelismul legislativ (Hotărârea *Katz contra României* din 20 ianuarie 2009), să aibă vocația de a respecta drepturile și libertățile fundamentale ale cetățenilor și să aibă o aplicabilitate practică uniformă, pentru a se evita o jurisprudență neuniformă (Hotărârea *Santos Pinto contra Portugaliei* din 20 mai 2008). În plus față de acestea, autorii excepției amintesc faptul că, prin dispozițiile art. 62 alin. (1) și art. 63 alin. (3) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, legiuitorul a impus cu caracter imperativ abrogarea expresă directă, excluzând, prin urmare, abrogarea implicită. Acest mod de abordare a fost determinat atât pentru a asigura coerența sistemului legislativ, cât și pentru a asigura eficacitatea principiului separației puterilor în stat, întrucât nu permite judecătorului să legifereze expres unde legiuitorul a tăcut, respectiv să constate abrogarea, deși legiuitorul nu a făcut-o. Nerespectarea prevederilor Legii nr. 24/2000 prin reglementarea unei norme care are un efect abrogator implicit, precum textul de lege criticat, are semnificația încălcării art. 1 alin. (5) din Constituție, care prevede obligativitatea respectării Constituției și a legilor, obligație careia trebuie să i se supună inclusiv Parlamentul, întrucât textul constituțional nu face nicio distincție cu privire la destinatarii normei.

Instanțele de judecată și-au exprimat opinia în sensul că dispozițiile de lege criticate sunt constituționale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 286—288 și art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Codul muncii, ale art. 74, art. 75 și art. 77 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 582 din 29 noiembrie 1999, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 164 din Codul de procedură civilă, dispoziții ce au următorul conținut:

— Art. 286 din Codul muncii: „(1) *Cererile referitoare la soluționarea conflictelor de muncă se judecă în regim de urgență.*

(2) *Termenele de judecată nu pot fi mai mari de 15 zile.*

(3) *Procedura de citare a părților se consideră legal îndeplinită dacă se realizează cu cel puțin 24 de ore înainte de termenul de judecată.”;*

— Art. 287 din Codul muncii: „*Sarcina probei în conflictele de muncă revine angajatorului, acesta fiind obligat să depună dovezile în apărarea sa până la prima zi de înfățișare.”;*

— Art. 288 din Codul muncii: „*Administrarea probelor se face cu respectarea regimului de urgență, instanța fiind în drept să decadă din beneficiul probei admise partea care întârzie în mod nejustificat administrarea acesteia.”;*

— Art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Codul muncii: „(2) *Pe data intrării în vigoare a prezentului cod se abrogă: [...]*

— orice alte dispoziții contrare.”;

— Art. 74 din Legea nr. 168/1999: „(1) *Cererile referitoare la soluționarea conflictelor de drepturi se judecă în regim de urgență.*

(2) *Termenele de judecată nu pot fi mai mari de 10 zile.*

(3) *Părțile sunt legal citate, dacă citația le-a fost înmănată cel puțin cu o zi înaintea judecării.”;*

— Art. 75 din Legea nr. 168/1999: „*În cazul în care sunt contestate măsuri unilaterale dispuse de unitate, aceasta are obligația ca, până la prima zi de înfățișare, să depună dovezile în baza cărora a luat măsura respectivă.”*

— Art. 77 din Legea nr. 168/1999: „(1) *În cazul în care judecata continuă, administrarea probelor se va face cu respectarea regimului de urgență al judecării conflictelor de drepturi.*

(2) *Instanța poate să decadă din beneficiul probei admise partea care întârzie nejustificat administrarea acesteia.”;*

— Art. 164 din Codul de procedură civilă: „*Părțile vor putea cere întrunirea mai multor pricini ce se află înaintea aceleiași instanțe sau instanțe deosebite, de același grad, în care sunt aceleași părți sau chiar împreună cu alte părți și al căror obiect și cauză au între dânsele o strânsă legătură.*

Întrunirea poate fi făcută de judecător chiar dacă părțile nu au cerut-o.

Dosarul va fi trimis instanței mai întâi investită, afară numai dacă amândouă părțile cer trimiterea lui la una din celelalte instanțe.

Când una din pricini este de competența unei instanțe și părțile nu o pot înlătura, întrunirea se va face la acea instanță.”

În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (4) și (5) referitoare la principiul separației și echilibrului puterilor în stat și obligativitatea respectării Constituției și a legilor, art. 73 alin. (3) lit. p) privind reglementarea prin lege organică a regimului general privind raporturile de muncă, sindicatele, patronatele și protecția socială și în art. 79 alin. (1) referitor la Consiliul Legislativ, ale art. 21 alin. (1), (2) și (3) privind accesul liber la justiție, art. 24 privind dreptul la apărare, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și art. 124 privind înfăptuirea justiției, precum și dispozițiilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale privind dreptul la un proces echitabil, prin raportare la art. 11 alin. (2) și art. 20 din Constituție referitoare la raporturile dintre tratatele internaționale în materia drepturilor omului și dreptul intern.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că s-a pronunțat asupra dispozițiilor art. 286—288 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, ale art. 74, art. 75 și art. 77 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă și ale art. 164 din Codul de procedură civilă prin Decizia nr. 1.015 din 7 iulie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 547 din 6 august 2009, respingând excepția de neconstituționalitate ridicată de același autor. Cu acel prilej, Curtea a constatat că dispozițiile art. 286—288 din Codul muncii și ale art. 74, art. 75 și art. 77 din Legea nr. 168/1999 sunt constituționale, întrucât acestea sunt norme care stabilesc o procedură specială, derogatorie, privind termenele de judecată și modalitatea administrării probelor în cazul judecării cererilor referitoare la conflictele de muncă. Modalitatea în care au fost reglementate aceste dispoziții este o opțiune a legiuitorului, care a avut în vedere instituirea unei proceduri simple și urgente, adaptată raporturilor de muncă și exercitării dreptului la muncă. Regulile de procedură prevăzute de aceste dispoziții se aplică în mod echitabil atât angajatorilor, cât și angajaților, fără a fi favorizată o categorie sau alta.

În ceea ce privește dispozițiile art. 164 din Codul de procedură civilă, Curtea a constatat că acestea nu contravin

prevederilor constituționale invocate, ele reglementând norme de procedură a căror interpretare și aplicare revin instanțelor de judecată.

Cu privire la dispozițiile art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, Curtea reține că s-a mai pronunțat asupra acestor dispoziții prin Decizia nr. 1.017 din 7 iulie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 567 din 14 august 2009, respingând excepția de neconstituționalitate. Cu acel prilej, Curtea a constatat că întreaga motivare a acesteia se referea la modul de interpretare și aplicare în timp a două legi organice, și anume Codul muncii și Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă. Se arată, în acest sens, că există o practică neunitară la nivelul instanțelor de judecată, în privința constatării abrogării implicite a prevederilor art. 72 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă, având drept consecință pronunțarea unor hotărâri judecătorești diferite asupra aceleiași probleme de drept. De asemenea, se susținea nerespectarea normelor de tehnică legislativă cu prilejul adoptării Codului muncii.

Pentru motivele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 286—288 din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, ale art. 74, art. 75 și art. 77 din Legea nr. 168/1999 privind soluționarea conflictelor de muncă și ale art. 164 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Petrom” — S.A. în Dosarul nr. 444/40/2009 al Tribunalului Botoșani — Secția civilă, în dosarele nr. 2.256/30/2009 și nr. 8.360/30/2008 ale Tribunalului Timiș — Secția civilă, în dosarele nr. 7.402/110/2008, nr. 7.401/110/2008, nr. 511/110/2009, nr. 519/110/2009, nr. 6.464/110/2008, nr. 7.152/110/2008, nr. 7.400/110/2008, nr. 7.393/110/2008, nr. 6.465/110/2008 și nr. 6.469/110/2008 ale Tribunalului Bacău — Secția civilă, în Dosarul nr. 6.514/97/2008 al Tribunalului Cluj — Secția mixtă de contencios administrativ și fiscal, de conflicte de muncă și asigurări sociale, în Dosarul nr. 11.396/118/2008 al Tribunalului Constanța — Secția civilă, precum și de Societatea Comercială „Rafiserv Petrobrazii” — S.A., prin lichidator judiciar Extrem Insolv I.P.U.R.L., în dosarele nr. 6.092/105/2008 și nr. 994/105/2009 ale Tribunalului Prahova — Secția civilă.

2. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 298 alin. (2) ultima liniuță din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, excepție ridicată de aceiași autori în aceleași dosare ale aceluiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 21 octombrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Fabian Niculae

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.406

din 2 noiembrie 2010

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Iulia Antoanella Motoc	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător

Tudorel Toader	— judecător
Oana Cristina Puică	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a

Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție și ale art. 16 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002, excepție ridicată de Iulian-Bogdan Năstase în Dosarul nr. 4.357/2/2009 (număr în format vechi 1.134/2009) al Curții de Apel București — Secția I penală și de Ioan-Pompei Horja în Dosarul nr. 129/112/2008 al Tribunalului Bistrița-Năsăud — Secția penală.

La apelul nominal, pentru partea Compania Națională Aeroporturi București — S.A., răspunde apărătorul ales Loreta Ioniță, cu împuternicire avocațială la dosar. Lipsesc celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere că excepțiile de neconstituționalitate ridicate în dosarele nr. 513D/2010 și nr. 809D/2010 au obiect parțial identic, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor.

Apărătorul părții prezente arată că este de acord cu conexarea.

Reprezentantul Ministerului Public nu se opune conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea Dosarului nr. 809D/2010 la Dosarul nr. 513D/2010, care este primul înregistrat.

Cauza este în stare de judecată.

Apărătorul părții prezente solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, făcând trimitere la Decizia Curții Constituționale nr. 297/2010.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând, în acest sens, jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

Prin Decizia nr. 4.232 din 17 decembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 9.659/1/2009, admitând recursul împotriva Încheierii din 3 decembrie 2009, pronunțată de Curtea de Apel București — Secția I penală în Dosarul nr. 4.357/2/2009 (număr în format vechi 1.134/2009), **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție și ale art. 16 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002.**

Excepția a fost ridicată de Iulian-Bogdan Năstase cu ocazia soluționării unei cauze penale având ca obiect infracțiuni asimilate infracțiunilor de corupție.

Prin Încheierea din 21 decembrie 2009, pronunțată în Dosarul nr. 129/112/2008, **Tribunalul Bistrița-Năsăud — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție.**

Excepția a fost ridicată de Ioan-Pompei Horja cu ocazia soluționării unei cauze penale având ca obiect infracțiuni de corupție.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorii acesteia susțin, în esență, că prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 contravin dispozițiilor constituționale ale art. 115 alin. (4) și (6) privind condițiile și domeniul de reglementare prin ordonanțe de urgență, deoarece, fără să existe o situație extraordinară, Guvernul a adoptat actul normativ criticat, de natură a afecta regimul Ministerului Public, care este o instituție fundamentală a statului.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală apreciază că Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 134/2005 a fost adoptată cu încălcarea art. 115 alin. (6) din Constituție, întrucât Guvernul a reglementat într-un domeniu rezervat legii.

Tribunalul Bistrița-Năsăud — Secția penală consideră că excepția de neconstituționalitate este întemeiată, pentru motivele invocate de autorul Ioan-Pompei Horja.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, rapoartele întocmite de judecătorii-raportori, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile de lege criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Potrivit Deciziei nr. 4.232 din 17 decembrie 2009, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală în Dosarul nr. 9.659/1/2009, obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție și ale art. 16 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002. Din notele scrise ale autorului excepției Iulian-Bogdan Năstase și din susținerile apărătorului ales al acestuia, consemnate în practica Încheierii din 3 decembrie 2009, pronunțată de Curtea de Apel București — Secția I penală în Dosarul nr. 4.357/2/2009 (număr în format vechi 1.134/2009), respectiv în practica Deciziei nr. 4.232 din 17 decembrie 2009, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția penală în Dosarul nr. 9.659/1/2009, reiese, însă, că autorul excepției critică, în realitate, doar dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005. Prin urmare, Curtea se va pronunța numai asupra dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 899 din 7 octombrie 2005, aprobată cu modificări prin Legea nr. 54/2006 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 226 din 13 martie 2006.

În susținerea neconstituționalității acestor prevederi de lege, autorii excepției invocă încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 115 alin. (4) și (6) privind condițiile și domeniul de reglementare prin ordonanțe de urgență.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile de lege criticate au mai fost supuse controlului de constituționalitate, prin raportare la aceleași prevederi din Constituție, invocate și în prezenta cauză, și față de critici similare. Astfel, prin Decizia nr. 297 din 23 martie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 328 din 18 mai 2010, Curtea a respins ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005, reținând că actuala Direcție Națională Anticorupție a fost înființată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Parchetul Național Anticorupție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 244 din 11 aprilie 2002, și care a fost aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 503/2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 523 din 18 iulie 2002, așadar sub auspiciile Constituției din anul 1991, care nu condiționa emiterea unei ordonanțe de urgență de îndeplinirea exigențelor prevăzute

în prezent în alin. (4) și (6) din art. 115, astfel încât Guvernul a adoptat în temeiul art. 114 alin. (4) din Legea fundamentală, nerevizuită, actul de înființare a instituției în cauză.

Având în vedere Decizia Curții Constituționale nr. 235 din 5 mai 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 462 din 31 mai 2005, prin care s-au declarat neconstituționale prevederile prin care Parchetul Național Anticorupție era competent cu investigarea infracțiunilor comise de către deputați și senatori, segmentându-se astfel major investigarea corupției la nivel înalt și influențându-se negativ eficiența activității de luptă împotriva acestui fenomen, cu implicații majore asupra procesului de integrare a României în Uniunea Europeană, datorită neadaptării la cerințele europene referitoare la justiție și combaterea corupției și având în vedere cerința restrângerii competenței organismului specializat în combaterea corupției la cazurile de mare corupție definite prin calitatea făptuitorului și prin valoarea prejudiciilor, precum și a eficientizării acestuia, Guvernul a emis Ordonanța de urgență nr. 134/2005. Or, ținând seama de rațiunea edictării actului normativ, așa cum a fost arătată în preambulul său, Curtea, prin mai sus menționata Decizie nr. 297/2010, a constatat că nu sunt încălcate dispozițiile constituționale ale art. 115 alin. (4) din Constituție, legiuitorul delegat fiind pe deplin legitimat în acest sens.

Referitor la încălcarea dispozițiilor art. 115 alin. (6), prin aceeași Decizie nr. 297/2010, Curtea a reținut că, potrivit acestora, „Ordonanțele de urgență nu pot fi adoptate în domeniul legilor constituționale, nu pot afecta regimul instituțiilor fundamentale ale statului, drepturile, libertățile și îndatoririle prevăzute de Constituție, drepturile electorale și nu pot viza măsuri de trecere silită a unor bunuri în proprietate publică”. Cu

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 134/2005 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Direcția Națională Anticorupție, excepție ridicată de Iulian-Bogdan Năstase în Dosarul nr. 4.357/2/2009 (număr în format vechi 1.134/2009) al Curții de Apel București — Secția I penală și de Ioan-Pompei Horja în Dosarul nr. 129/112/2008 al Tribunalului Bistrița-Năsăud — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 2 noiembrie 2010.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Oana Cristina Puică

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

MONITORUL
OFICIAL

5 948368 448216